

Isabelle Janssen - haar verhaal

Ik ben Isabelle Janssen, ik ben 16 jaar en woon samen met mijn ouders en broertje in Stolwijk en zit op school in Gouda. Vanaf groep 5 merkte en voelde ik mij anders dan andere kinderen. Ik heb daarvoor onderzoeken en behandelingen gehad bij de GGZ en daar kwam de diagnose ADD uit. Ik ben toen na specifieke behandelingen hiervoor gestopt bij de GGZ.

Toen ik op de middelbare school zat begon ik me in de 1^e klas weer een beetje terug te trekken en voelde ik me niet fijn. Ik had een lerares op school waar ik het heel erg goed mee kon vinden en zij was uiteindelijk de eerste op school waar ik langzaam maar zeker alles aan durfde te vertellen. Ik ben begonnen met het opschrijven van mijn gevoel en ik heb die brieven aan haar laten lezen. Tussen de lessen door vroeg ze hoe het ging en vanaf toen kon ik dingen persoonlijk tegen haar zeggen. Ze kon me goed helpen en zij gaf mij een heel veilig en goed gevoel. We hadden elke week een bepaalde tijd dat we even samen gingen kletsen. Zij werd uiteindelijk mijn vertrouwenspersoon.

Maar op school hadden we allemaal sterk het gevoel dat ik het daarmee niet ging redden. Ik kwam eind eerste klas, begin tweede klas weer bij de GGZ terecht. Ik heb daar lange tijd onderzoeken gehad en elke keer was het het weer nét niet. Omdat het zo lang duurde kreeg ik heel erg het gevoel dat het allemaal aan mij lag en dat mijn gevoel niet goed was. Ik werd steeds onzekerder en werd toen depressief.

Inmiddels weet ik sinds ongeveer 1,5 jaar dat ik PDD-NOS heb. Ik had er een dubbel gevoel over toen ik het te horen kreeg. Ik vond het heel erg fijn dat mijn gevoel eindelijk bewezen werd en dat ik geholpen kon worden. Maar natuurlijk wil ik ook zo zijn als de rest van mijn leeftijdsgenoten.

Ik kreeg behandelingen bij de GGZ, maar dat was niet genoeg. Ik wilde niet meer naar school en was doodongelukkig. De GGZ regelde een PIT voor mij. Dat is een verpleegkundige van de GGZ die dan in mijn geval op maandagochtend bij ons thuis kwam om me naar school te begeleiden. Ik ging huilend naar school, maar omdat zij hier zat hield ik me in en ging ik wel elke keer. Ik liep bij de GGZ en ik had de PIT, maar die konden mij toch niet genoeg helpen bij dingen op school. En ik had ook niet helemaal het gevoel dat ze echt mij konden helpen bij mijn gevoel.

Mijn ouders, de GGZ en school hebben toen besloten om een cluster 4 rugzakje aan te vragen voor mij. Dat heeft heel erg lang geduurd, omdat we heel veel handtekeningen en verslagen nodig hadden. Uiteindelijk is het toch gelukt.

Toen ik na de zomervakantie in de derde klas terecht kwam hadden we niet snel daarna een gesprek op school. Ik had een goeie zomervakantie gehad en daar veel nieuwe vrienden gemaakt, waardoor ik erg ben gegroeid.

Mijn moeder, de teamleidster van mijn school, mijn vertrouwenspersoon, mijn nieuwe begeleidster van het rugzakje en nog meer mensen wat ik me niet meer helemaal kan herinneren, begonnen het gesprek eerst samen zonder mij. Toen mijn vertrouwenspersoon

mij kwam halen vertelde ik haar dat dit het langste moment van mijn leven was geweest. Ik was al heel erg zenuwachtig, maar toen ik samen met mijn vertrouwenspersoon binnen kwam en al die mensen daar zag zitten vond ik het allemaal nog veel enger. Ik stopte even om te kijken, mijn vertrouwenspersoon pakte een stoel en zette die naast haar stoel neer. Ze zei tegen mij dat het goed was en ik ben dicht bij haar gaan zitten.

Het gesprek waar ik bij was duurde uiteindelijk niet zo lang. Ik heb een paar vragen beantwoord en er werden een aantal dingen uitgelegd, maar ik weet er niet heel erg veel meer van. Ik heb wel de kamer rondgekeken om te zien wie ik nog niet kende, zo wist ik wie mijn begeleidster zou zijn. Maar ik had op dat moment zoveel om aan te denken en om te verwerken dat het toen nog niet echt bij me binnen is gekomen.

Toen we het gesprek uit liepen heb ik mijn nieuwe begeleidster een hand gegeven en zei mijn vertrouwenspersoon dat dit een goed begin was. Ik ging met een moe maar opgelucht gevoel naar huis.

Sanja (mijn nieuwe begeleidster) kwam eerst bij ons thuis voor een kennismakingsgesprek. We hebben besproken waar ik moeite mee had en hulp bij nodig had. Na onze kennismaking had ik al een wat rustiger gevoel. Ik wist nu wie Sanja was en waar ze me mee kon helpen. We besloten om te beginnen met één keer per week een gesprek en ik had ook nog één keer per week een gesprek met mijn vertrouwenspersoon.

Ik kan me ons eerste gesprek nog herinneren als de dag van gisteren en dat is nu bijna twee jaar geleden. Het ging over maskers. Als we onze masker afzetten bij degene waar we ons fijn bij voelen, zullen we zien dat diegene hetzelfde doet. Tijdens het praten merkte ik ineens dat mijn masker af was en Sanja dat ook had gedaan. Het voelde heel goed en vertrouwd om daar te kunnen zijn en laten zien wie ik echt ben.

Na ons gesprek wist ik meteen dat zij degene was die me kon helpen. Tijdens ons eerste gesprek wist ik al dat ik haar kan vertrouwen en dat ze me accepteert zoals ik ben. Zo kon ik mezelf zijn en alles tegen haar zeggen.

Toen kreeg ik het nieuws kreeg dat de teamleidster van school zou gaan. Dat was een tegenslag. We hebben samen een mooi afscheid gehad en tot op de dag van vandaag heb ik af en toe contact met haar. Sanja en mijn vertrouwenspersoon hebben me heel erg geholpen om hier overheen te komen. Het is moeilijk afscheid te nemen van iemand waar je om geeft en met wie je veel hebt meegemaakt. Ik wens haar al het geluk van de wereld!

Omdat het al een stuk beter ging met mij besloten Sanja en ik onze gesprekken één keer in de twee weken te doen. Ik sprak dan de ene week Sanja en de andere week mijn vertrouwenspersoon. Na een tijdje begon school zich steeds meer te verzetten tegen de gesprekken die ik met mijn vertrouwenspersoon had. Er werd elke keer gezegd dat ik met haar mocht praten tot de volgende vakantie. Maar dat werd steeds verlengd.

Tegen het einde van de derde klas stopten de gesprekken definitief. We 'mogen' geen gesprekken samen meer hebben. Ik vond dat heel erg. Ze hebben de enige die ik binnen school vertrouw bij mij weggehaald zonder dat met mij te overleggen. Dat vind ik nog steeds

heel moeilijk. Ik heb het geaccepteerd, omdat het moet. Ze vraagt me af en toe nog steeds tussendoor hoe het gaat en als er echt iets is weet ik dat ze er altijd voor me zal zijn!

Omdat ik het moeilijk vind mijn gevoelens te uiten kreeg ik van Sanja de tip om het meer van me af te schrijven. Het opschrijven vind ik niet zo leuk, dus toen heb ik zelf bedacht er gedichten van te gaan schrijven. Die heb ik na lang nadenken aan Sanja laten lezen en die vond dat daar mijn talent ligt. Ze vertelde mij dat ik hier mensen mee kon helpen en ik hier iets mee moest doen. Zij wist wel een uitgeverij die ik kon benaderen.

Ik heb daar lang over nagedacht en uiteindelijk toch al mijn gedichten opgestuurd. Ik kreeg vrij snel een mailtje terug dat ze het gelezen hadden en ze geïnteresseerd waren. Ik werd uitgenodigd naar hun toe te komen met nog een paar andere mensen die ook hun verhalen hadden opgestuurd. Daar kregen we eerst algemene informatie en daarna kreeg ik te horen dat ze mijn boek graag uit wilden geven.

Ik vond dat heel mooi, maar ook heel erg spannend. Het is toch mijn diepste gevoel en nu stel ik me bloot en kan iedereen het lezen. Maar ik wilde het vooral doen om mensen te helpen, die zich net zo voelen als ik. Of te maken hebben met iemand die zich zo voelt. Door de uitgeverij ben ik stap voor stap heel goed begeleid. Aan het einde van de afgelopen zomervakantie werd mijn boek uitgegeven.

Ik vond het op het begin wel heel eng, maar het idee dat ik hier mensen mee kan helpen is voor mij belangrijker. Ik kreeg gelukkig heel veel positieve reacties. Ik startte ook een 'pubers met autisme' Facebook pagina. En mailde samen met mijn moeder kranten, tv programma's en organisaties. Er waren veel mooie reacties.

Toen dat allemaal liep ging ik nog meer beseffen en kreeg ik nog sterker het gevoel dat ik meer wil doen om onbegrip weg te nemen: mensen de positieve kanten van autisme te laten zien en op te komen voor iedereen net zoals ik.

Ik werd benaderd door Gouwestad TV en ben daar samen met Sanja geweest voor een interview. Heel spannend, vooral al die mensen die daar allemaal naar me keken. Nu vind ik het wel heel moeilijk om met mensen naar de uitzending te kijken, alleen kijken is prettiger.

Hier is het interview te zien(werkt niet op mobiel of tablet): <http://gouwestad.nl/gemist/videopopup/2013-43-04.html>

Ik krijg een klein deel van het bedrag van de verkochte boeken. Ik ga van dat geld samen met mijn moeder en Sanja bijeenkomsten organiseren voor mensen/kinderen met autisme. Het geeft mij energie om hiermee bezig te zijn.

Ik wil iedereen bedanken die me heeft geholpen bij het maken van degene die ik nu ben. In het bijzonder wil ik mijn vertrouwens persoon en vooral Sanja en mijn moeder bedanken. Zij betekenen veel voor mij en zijn degene geweest die me het meeste hebben geholpen.

Groetjes,

Isabelle Janssen